

นักวิบูลเกล้าฯ ๑ ถวายฎีกากล่าวโทษ
 หม่อมราชวงศ์เรื่องการเงินบนเขี้ยว เงินเคาสุรา
 เงินเคาน้ำ
 อำมาตย์วิบูลเกล้าฯ ๑ ถวายฎีกากล่าวโทษ
 ชุนวิจิตร เรื่องความปราสาธิต
 นายเรณูวิบูลเกล้าฯ ๑ ถวายฎีกากล่าวโทษ
 พระมหาพรหมครูบาราศศาริย์ เรื่องความร้าย
 เงินล้างหน้าชื้อเข้า
 ย่น บัญ ปลัดม ปลัดอง ปลัด
 ให้นำแปะทูลเกล้าฯ ๑ ถวายฎีกา ำมาตย์
 หลงสวัสดิโกยา เรื่องความเลขาทาง
 อำมาตย์พานให้อำมาตย์กรมบุตร ทูลเกล้าฯ ๑ ถวาย
 ฎีกากล่าวโทษ พระวงษ์เชอ พระองค์เจ้าจรรยาดี
 วงษ์ เรื่องความสว
 อำมาตย์ศิลาทูลเกล้าฯ ๑ ถวายฎีกากล่าวโทษ
 ชุนไทยอาญา เรื่องความข่มกัน
 ทนายนุสง อำมาตย์ฟอง ทูลเกล้าฯ ๑ ถวาย
 ฎีกากล่าวโทษ พระวงษ์เชอพิเชต ชุนพิเชตพิไลย
 เรื่องความไม่ชอบคัก
 หม่อมราชวงศ์วงษ์เชอทูลเกล้าฯ ๑ ถวายฎีกา
 กล่า โทษ พระยาอนุชิตชาวไชย เรื่องความทนาย
 นายขันธ์ทูลเกล้าฯ ๑ ถวายฎีกากล่าวโทษ
 พระวงษ์เชอวิจิตร ชุนวิจิตร เรื่องความปราสาธิต
 อำมาตย์ขันธ์ทูลเกล้าฯ ๑ ถวายฎีกากล่าวโทษ
 ลุกชุน เรื่องความผิดเมีย
 หม่อมราชวงศ์ทูลเกล้าฯ ๑ ถวายฎีกากล่าวโทษ พระ
 ราชครูพิเชต หม่อมราชวงศ์จรรยาดี เรื่องความนา
 รวม ๑๘ คณีย์

ที่ออกทุกวันให้มีพระพลาทพลึง ผิดกัวยฉัยคำ
 วิบัติหลายแห่งมากข้างน้อยข้าง วิกที่ล่วงแล้วนี้
 ก็มีหลายแห่ง คือราชกิจจานุเบกษา แผ่นที่ ๑๕
 วันศุกร์ เดือนเก้า แรมแปดค่ำ ลงเหนือความผิด
 คือนา ๑๕๐ ชักชวบัทที่ ๑๗ คำว่าหม่อม
 เจ้าหญิงโสม หม่อมเจ้าหญิงลมุน หม่อมเจ้า
 ลวดี ในพระเจ้าบรมวงษ์เธอกรมพระเทเวศรวรนั้น
 ผิดเพราะผู้ตรวจ ๆ ผิดให้เข้าใจว่า ในพระเจ้า
 บรมวงษ์เธอ กรมพระพิทักษเทเวศรแห่ง ๑ บันทึ
 ที่ ๒๑ คำว่า ๖๖ พระราชทานเงินของคัส ๑ เพียง ๖๖
 นั้นให้เข้าใจว่าเงินของคัส ๑๐๐ เพียงแห่ง ๑ บันทึ
 ที่ ๒๖ คำว่า ๖๖ วิกวงษ์ประมุข ๔ นั้นคือวิกวงษ์มุล
 แห่ง ๑ กับหน้า ๑๕๓ ชักชวบัทที่ ๔
 ว่า ๔๔ นั้นเขียนมาเขียนประมาณผลสมณะ ๓๐คน ๖๖
 นั้นให้เข้าใจในการที่เป็นจริง คือวันละ ๑๓๐ คน
 การที่ผิดไปดังนี้ ก็เป็นที่เสียดใจของข้าพเจ้าแผ่นดิน
 อันมาก เปนเหตุที่ผู้เรียงผู้ตรวจหาไปทั้งข้าพเจ้า
 ก็เป็นผู้มีความผิดด้วย ในครั้งที่ยังมาแล้วนี้
 มีท่านผู้ ที่อ่านหนังสือราชกิจจานุเบกษา เห็นผิดแล้ว
 ได้มาต่อขอโดยความกรุณา ข้าพเจ้าทูล
 พระองค์หลายท่าน ข้าพเจ้าขอขมพระเดช
 พระคุณขอขมบุญคุณ ท่านที่ได้เห็นผิดแล้ว
 ได้ต่อว่าฉันเป็นอันมาก มิได้มีความโกรธเคือง
 อย่างหนึ่งอย่างใดเลย ที่ต่อว่านี้โดยที่ท่าน
 ทรงพระกรุณา ท่านรักษากรบแก่ข้าพเจ้าแผ่นดิน
 คิดว่าที่เห็นผิดแล้วก็เขียนในหลายหลัง ข้าพเจ้า
 ได้มีความตั้งใจเป็นนิใจ ว่าจะทำให้ดีได้ขึ้น
 ประโยชน์ทั่วไปแก่ผู้ ที่ได้ออกเงิน รับราชกิจจา
 นุเบกษา แต่การที่พลั้งพลาดไปทั้งนี้ต้องขอประ
 ทานโทษเสียเพื่อจะระวังต่อไปโดยสมควร ก็แต่
 การที่ลงเหนือความผิดพลาทพลึงนี้ หนังสือพิมพ์

แจ้งความว่าด้วยหนังสือผิด

ขอแจ้งความให้ท่านผู้ ที่รับหนังสือราชกิจจา
 นุเบกษาได้ทราบ ด้วยหนังสือราชกิจจานุเบกษา

การที่ลงเหนือความผิดพลาทพลึงนี้ หนังสือพิมพ์

ในประเทศที่ล่วงที่เจริญแล้ว มีคนรับซื้อเขม
อันมากนั้นก็ยังฝึย้างเหมือนกัน เมื่อฝึกแล้วก็
ต้องบอกแก่ตามธรรมเนียม ราชกิจจานุเบกษา
ในยี่กัน ข้าพเจ้าได้เฝ้าความที่เห็นว่าจะเป็น
ประโยชน์มาลงโดยสมควรแก่กำลัง ของหนังสือซึ่ง
เห็นได้ว่าคิดเห็นว่าจำนวนปีที่ออกสู่อีก ๑๓๔ แล้ว
แต่การที่ข้าพเจ้ายกว่าหนังสือพิมพ์อื่น ๆ ก็ยก
เหมือนกันนั้นเชื่อว่าจะเป็นประโยชน์ ให้คิด
ไปก็หาไม่ได้ เช่นแต่ยกมาว่าก่อให้เกิดความดี
พิมพ์ใหญ่ ๆ ที่บริบูรณ์กำลังเจริญแล้วมีความ
พลากพลังบ้างเหมือนกันเท่านั้น แต่การต่อไป
ก็ระวังข้อยกกันโดยสมควร

ผู้แปลการอักษรพิมพ์การ
บอกน้ำฝนต้นเข้

ข้าพระพุทธเจ้าพระยาราชพงษานุรักษ์ ผู้ว่า
ราชการแคว้นมณฑลเมืองสมุทรสงคราม บอกมา
ฉบับหนึ่ง ว่าณวันอังคาร เดือนห้า แรมห้าค่ำ
ขี้นยังเป็นอักษร พระอาทิตยชกมาอยู่ราชันเมศ
๓๑ วัน ฝนตก ๖ ครั้ง ร่องน้ำฝนได้ ๕ นิ้ว ๑
ทลางค เทียบน้ำฝนราชันเมศขี้นฝนตกมากกว่า
น้ำฝนราชันเมศขี้ออกสู่อีก ๔ นิ้ว ๑ ทลางค
วันศุกร์ เดือนหก แรมเจ็ดค่ำ ขี้นฝนตกพระอาทิตย
ชกมาอยู่ราชันเมศทุก ๓๒ วัน ฝนตก ๑๔ ครั้ง
ร่องน้ำฝนได้ ๑๕ นิ้ว เทียบขี้นน้ำฝนราชันเมศ
ขี้นฝนตกมากกว่าน้ำฝนราชันเมศทุก ขี้นออกสู่อีก
๓ นิ้วกับ ๒ ทลางค ณวันศุกร์ เดือนหก
ขึ้นแปดค่ำ ขี้นฝนตก น้ำที่น้อยยังหาไม่
ข้าพระพุทธเจ้าได้ให้กรมการอำเภอท่านนี้ ไปตรวจ
คุณภาพ แลหาในร่องสวน แลวงเมืองสมุทร
สงครามทุกตำบล ราษฎรขี้นกำลังไว้กินเข้าสูง
กับหนึ่ง ก็ยี่เสกขี้น ราคาเข้าเปลือกราษฎร

ขอขายแก่กั้ว ทรงกวัดถึง ๒๐ ทล ๑๐๐
รับเงิน ๓๐ บาท เข้าสารวัตร ๕ ๖ อัฐ
เจ้าแลรวมการนำฝนต้นเข้ ราคาเข้า ขี้นลง
ทรงขี้นประการใด ข้าพระพุทธเจ้าระบอเข้ามา
ครั้งหลัง ความสมควรแล้วจะทรงพระกรุณา
โปรดเกล้าโปรดกระหม่อมขอเดชะ
ในรายงานน้ำฝนต้นเข้ ที่หิมเมืองมณฑล
เมื่อพระอาทิตย์ขึ้นยามเช้า แล้วฝนตก ว่าใดก็
บอกมาทอเมืองเขมธรรมเนียมแต่รัชกาลที่ ๔ เพื่อ
ที่จะได้รู้การไว้ในหัวเมือง ครั้งต่อมา ฝนตก
การราชกิจจานุเบกษาได้มาลงเนื่อง ๆ แต่ไปก็ไป
ทุกเมืองเพราะมากว่ามาก จะทำให้รู้บ้านเข้าใจว่า
เมื่อมีความอันใดระล่ง จึงลงไปตลอดเทมา หนังสือ
แต่ที่จริงนั้นครั้งนั้น ก็ได้บอกออกโดยโดย
มากแล้ว เลือดแต่เมืองที่เป็นทางร่วมล้นเข้าล้น
หลาย ๆ เมืองก็ถึงแต่เมืองเดียวเพราะจะไม่รู้
ฝึกกันนัก เหมือนนครนั้นก็เมืองราชันเมศ ฝนบริ
ล้นแล้ว เพื่อที่จะมาให้เป็นประโยชน์นายขอ ขี้น
แต่ถ้าจะว่าไปแล้วที่รู้ข่าวน้ำฝนต้นเข้ ราคาเข้า
เปลือกเข้าสารในหัวเมืองนั้น ก็เป็นประโยชน์ จำคณ
ของคนบางจำพวก คือพวกที่ค้าขายเข้า เปลือก
เป็นต้น จึงได้กังวลไว้เพื่อให้สำราญประโยชน์
ของคนพวกนั้นบ้าง แต่ในปีหลังเทศขี้นฝนต้น
เข้าทุก ๆ เมืองก็บริบูรณ์กว่าขี้นก่อนมา สนว่า
เข้าในปีนั้น จะบริบูรณ์ก็
เรื่องโรงเรียนหนังสือไทย
ต่อแผ่นที่ ๑๔ หน้า ๑๕๓
วิธีหัดอ่าน
ให้รู้ จากที่ระ วัชระ แลวันวรรคกันตอน
ใช้อ่านหนังสืออักษรสาธก ขี้นนำพ หาก
เป็นแบบ